

Arrest

nr. 180 363 van 5 januari 2017
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. VERHEYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 december 2013 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 28 februari 2014 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2013 werd ingediend door.

[...]

Wettelijk vertegenwoordigster van:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tót het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie, nl. dat betrokkene inmiddels reeds zeer goed geïntegreerd zou zijn, sinds 05 augustus 2010 onafgebroken in België zou verblijven, reeds veel contacten opgebouwd zou hebben in België, de Nederlandse taal leerde en hiervoor inspanningen leverde (verklaring inschrijving Sopro centrum voor volwassenenonderwijs, deelcertificaten, certificaat verklaring vrijwillige lesgever, getuigschrift van beroepsopleiding loopbaanoriëntatie voor anderstaligen), met succes een cursus maatschappelijke oriëntatie, een attest van inburgering voorlegt, de intentie zou hebben om onmiddellijk te gaan werken wanneer haar een vergunning zou afgeleverd worden, in België een certificaat computer-internet behaalde (zie getuigschrift van beroepsopleiding startpakket office en internetgebruik), getuigenverklaringen voorgelegd worden, de beste contacten onderhoudt met de Belgische gemeenschap, dat de kinderen zich goed hebben aangepast en zeer goed Nederlandse spreken, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr 198.769)

Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 05 augustus 2010, deze asielaanvraag werd afgesloten op 08 april 2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 02 juli 2013 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, deze asielaanvraag werd afgesloten op 11 juli 2013 met een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 11 juli 2013 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk 8 maand 3 dagen voor de eerste en 9 dagen voor de tweede asielaanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene sinds haar aankomst in België nooit problemen heeft ondervonden van anderen, nooit problemen veroorzaakt heeft voor anderen, over een blanco strafregister beschikt en nooit een gevaar betekende voor de Belgische openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De raadsheer van betrokkene stelt dat zij de aanvraag niet kan richten vanuit haar land van herkomst omdat haar leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Wat de vermeende schending van dit artikel 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, kan met weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

De raadsheer haalt aan dat men niet van betrokkene kan verwachten dat zij terugkeert onder andere omwille van de politieke problemen in het land van herkomst "waarvan iedereen op de hoogte is". De raadsheer verzuimt echter aan te geven hoe de politieke situatie in het land van herkomst precies het leven van betrokkene zou beïnvloeden dan wel moeilijk zou maken. Een dergelijke vage verwijzing naar politieke problemen waarvan iedereen op de hoogte zou zijn" kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Meester V. stelt dat een terugkeer verzoekster zou verplichten om op een niet-menswaardige manier in volledige armoede te leven. Zij zou immers geen gezinsleden meer hebben bij wie zij terecht zou kunnen, haar financiële situatie zou slecht zijn, zij zou haar huis kwijt zijn en verder geen enkele bezitting meer hebben. Er zou in het land van herkomst geen sociaal vangnet bestaan, zeker niet voor verzoekster. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij 1 à 2 maal per maand contact heeft met haar moeder (zie verslag asielgehoor 08.07.2013) daarenboven zijn ook haar vader, een zus en een broer in het land van herkomst. Wellicht kan een van hen haar en haar kinderen tijdelijk opvang verlenen. Daarenboven blijkt uit het administratief verslag dat betrokkene een gediplomeerd arts is, zij zou gynaecologe zijn en heeft als dusdanig gewerkt in het verleden. Uit niks blijkt dat zij in het land van herkomst niet opnieuw aan het werk zou kunnen om te voorzien in haar en haar kinderen hun levensonderhoud.

Verder wordt in de aanvraag aangehaald dat de kinderen van betrokkene in België schoollopen (zie bewijs van schoolbezoek), bijzonder goede resultaten halen en dat de directeur van de school alle lof heeft over de kinderen. Deze elementen kunnen echter niet als buitengewone omstandigheden weerhouden worden. Betrokkene toont immers niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien wordt met aangetoond dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Tevens wisten betrokkene dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in het kader van de aanvraag 9ter. De scholing van de kinderen werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Huidig schooljaar 2013/2014 werd trouwens gestart in illegaal verblijf terwijl betrokkene, in het belang van haar kinderen, de schoolvakantie had kunnen gebruiken om naar het land van herkomst terug te keren opdat de kinderen geen onderbreking zouden hebben in hun schoolcarrière.

Er wordt verwezen naar de Rechten van het Kind, doch wordt op geen enkele manier aangetoond op welke manier er sprake zou zijn van een schending van de kinderrechten bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Zonder de nodige bewijzen, kan dit argument geen buitengewone omstandigheid uitmaken."

1.3. Op dezelfde datum werd de beslissing genomen tot afgifte van een inreisverbod voor drie jaar (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

"Aan mevrouw:

[...]

en minderjarige kinderen:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 05.06.2013 en op 11.07.2013."

REDEN VAN DE BESLISSING:

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar betekend werden op 05.06.2013 en op 11.07.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 14.12.2013.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert aan dat het beroep met betrekking tot de tweede bestreden beslissing onontvankelijk moet worden verklaard, aangezien beide beslissingen een andere strekking hebben en steunen op een andere juridische grondslag.

2.2. Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

De eerste bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de tweede bestreden beslissing betreft een inreisverbod op grond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Het is niet omdat beide bestreden beslissingen hun steun vinden in twee onderscheiden bepalingen in de vreemdelingenwet dat niet meer kan worden vastgesteld dat ze werden genomen naar aanleiding van eenzelfde oorzaak of gebeurtenis. Het is geheel niet onlogisch dat, wanneer een verblijfsaanvraag geweigerd wordt, naar aanleiding van die beslissing wordt vastgesteld dat de betrokken vreemdeling onregelmatig op het grondgebied verblijft en derhalve een terugkeermaatregel wordt genomen, al dan niet gepaard gaande met een inreisverbod. Een dergelijke continuïteit in de besluitvorming sluit aan bij de algemene opzet en de structuur van de verblijfsreglementering die opeenvolgend bestaat uit toegang tot het grondgebied, kort verblijf, lang verblijf, vestiging en verwijdering. Er kan dan ook niet te allen tijde, louter omwille van het feit dat beide beslissingen steunen op onderscheiden bepalingen uit de vreemdelingenwet, automatisch worden gesteld dat wanneer een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen, deze verder niets te maken kan hebben met de daarbij gepaard gaande verwijderingsmaatregel of handhavingsmaatregel. Een nader onderzoek naar de wijze waarop beide bestreden beslissingen tot stand zijn gekomen is geboden. Hoewel de vreemdelingenwet niet verhindert dat, wanneer een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bij het bestuur aanhangig is, los daarvan reeds wordt besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten of een inreisverbod, is het bestuur evenmin verboden om een dergelijke aanvraag te onderzoeken en te beantwoorden vooraleer zij overgaat tot het nemen van een dergelijke verwijderingsmaatregel of een inreisverbod. Een dergelijke werkwijze laat het bestuur toe om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, zoals dat wordt vereist door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zo kan ook bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening worden gehouden met de specifieke elementen van de zaak, zoals vereist door artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Een dergelijke werkwijze getuigt dan ook van gepaste zorgvuldigheid bij het nemen van de bestreden beslissing. Of er sprake is van samenhang, is dan ook een feitelijke kwestie.

Beide bestreden beslissingen werden genomen op 28 februari 2014, door attaché L. V.d.H. Ook uit de synthesenota in het administratief dossier blijkt dat tezelfdertijd als de beoordeling van de aanvraag 9bis werd besloten tot de afgifte van het inreisverbod (*“Beslissing + reden: onontvankelijk – geen BO -sexies 3 jaar”*).

Uit de handelswijze van de verwerende partij blijkt aldus dat zij bij haar besluitvorming heeft gewacht op de afhandeling van de beslissing “9bis” alvorens over te gaan tot de afgifte van het inreisverbod. Deze chronologie wordt bevestigd door het feit dat de beslissing “9bis” niet werd geweigerd omdat er al een inreisverbod was - hetgeen er op wijst dat het inreisverbod pas werd genomen nadat een standpunt werd ingenomen omtrent de aanvraag “9bis” - en door de motivering van het inreisverbod waarin wordt verwezen naar deze aanvraag.

Het is dus naar aanleiding van het onontvankelijk verklaren van de aanvraag ex artikel 9bis dat de verwerende partij eveneens heeft besloten tot het opleggen van het inreisverbod. Zij blijkt aldus de zaak grondig te hebben onderzocht zodat zij ook, bij het opleggen van het inreisverbod, rekening kon houden met de specifieke elementen van de zaak, zoals dat wordt geëist door artikel 71/11, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Aldus blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat de verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om slechts over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag tot regularisatie. Gelet op deze vaststellingen is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te dezen van oordeel dat er voldoende feitelijke samenhang is tussen beide beslissingen om deze gezamenlijk te behandelen. Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat het vlot verloop van het geding niet wordt geschaad, integendeel. De wijze van besluitvorming wijst er immers op dat de verwerende partij van oordeel was dat de uitkomst van deze aanvraag “9bis” bepalend was voor het al dan niet afleveren van de bijlage 13sexies. Een eventuele vernietiging van de verblijfsweigeringsbeslissing kan dan ook tot gevolg hebben dat het inreisverbod eveneens dient te worden vernietigd, nu deze beslissing niet zou zijn genomen zonder de eerste bestreden beslissing. De goede rechtsbedeling wordt niet verhinderd door de gezamenlijke behandeling van beide bestreden beslissingen.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert gespreid over vijf middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsprincipe en het evenredigheidsbeginsel, en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zij verschaft de volgende toelichting:

“Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel.

2.1. Dat er in deze ernstige omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag te doen van op Belgisch grondgebied om dat men niet kan verwachten dat verzoekster terug naar haar land van herkomst gaat, enerzijds gezien haar financiële toestand doch anderzijds gezien de politieke problemen in Rusland (Tsjetsjenië) waarvan iedereen op de hoogte is ;

Niet het onvoorziene en zeldzaam karakter van de feiten dienen aangetoond te worden maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland alle omstandigheden in acht genomen een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene :

- R.v. St. nr 6962 dd. 11.07.1996, TVR 97/4, p. 385

Dat de Raad van State bij arrest nr 73.025 dd. 9 april 1998 bepaald heeft dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr 73.025, 9 april 1998, R.v. St. , 1998,69) ;

De Raad van State besliste als volgt : “les circonstances exceptionnelles au sens de l’article 9 al. 3 de la loi du 16 décembre 1980 ne sont pas des circonstances de force majeure mais sont celles qui empêchent, ou du moins rendent très difficile le retour de l’étranger dans son pays d’origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour pour y introduire sa demande d’autorisation de séjour auprès du poste diplomatique belge compétant »

- C.E. n° 888.434, 29 juin 2000, APM, 7 septembre 2000, p. 139 Sommaire

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is

om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen” .

Dat men steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2° lid Vw. En anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat verzoekster als buitengewone omstandigheden, zijnde omstandigheden die de terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen, bijzonder moeilijk maken en welke een onherstelbaar ernstig nadeel inhouden, aanhalen dat een terugkeer :

de veiligheid en integriteit van verzoekster ernstig in gevaar zou brengen gezien de huidige instabiliteit, verzoekster zou verplichten om op een niet-menswaardige manier in volledige armoede te leven, gezien zij geen familieleden heeft bij wie zij terecht zou kunnen, zij haar huis kwijt is en verder geen enkele bezittingen meer heeft, er aldaar geen sociaal vangnet bestaat, zeker niet voor verzoekster, de verbreking impliceert van de lopende schoolverplichting van verzoekster, onderwijs dat zij in haar land van herkomst niet kan krijgen en ook nooit gehad heeft/of zal kunnen krijgen, de verbreking impliceert van de vele en warme sociale contacten en relaties van verzoekster met de ganse gemeenschap, verzoekster heeft inmiddels contacten opgebouwd in België zoals hierna verder zal blijken , algemeen, een verbreking zou impliceren van een verregaande integratie in- en een verbreking van de vele sociale/affectieve/emotionele banden met de gemeenschap ;

Dat er in deze ernstige omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag te doen van op Belgisch grondgebied om dat men niet kan verwachten dat verzoekster terug naar haar land van herkomst gaat, enerzijds gezien haar financiële toestand doch anderzijds gezien de politieke problemen in haar eigen land waarvan iedereen op de hoogte is ;

Niet het onvoorziene en zeldzaam karakter van de feiten dienen aangetoond te worden maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland alle omstandigheden in acht genomen een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene :

- R.v. St. nr 6962 dd. 11.07.1996, TVR 97/4, p. 385

Dat de Raad van State bij arrest nr 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalt heeft dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr 73.025, 9 april 1998, R.v. St. , 1998,69) ;

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen” .

Dat men steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2° lid Vw. En anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval. Dat verzoekster als buitengewone omstandigheden, zijnde omstandigheden die de terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf te vragen, bijzonder moeilijk maken en welke een onherstelbaar ernstig nadeel inhouden, aanhalen dat een terugkeer:

de veiligheid en integriteit van verzoekster ernstig in gevaar zou brengen gezien de huidige instabiliteit, verzoekster zou verplichten om op een niet-menswaardige manier in volledige armoede te leven, gezien zij geen familieleden heeft bij wie zij terecht zou kunnen, zij haar huis kwijt is en verder geen enkele bezittingen meer heeft, er aldaar geen sociaal vangnet bestaat, zeker niet voor verzoekster, de verbreking impliceert van de lopende schoolverplichting van verzoekster, onderwijs dat zij in haar land van herkomst niet kan krijgen en ook nooit gehad heeft/of zal kunnen krijgen, de verbreking impliceert van de vele en warme sociale contacten en relaties van verzoekster met de ganse gemeenschap, verzoekster heeft inmiddels contacten opgebouwd in België zoals hierna verder zal blijken, algemeen, een verbreking zou impliceren van een verregaande integratie in- en een verbreking van de vele sociale/affectieve/emotionele banden met de gemeenschap ;

Dat er in deze ernstige omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag te doen van op Belgisch grondgebied om dat men niet kan verwachten dat verzoekster terug naar haar land van herkomst gaat, enerzijds gezien haar financiële toestand doch anderzijds gezien de politieke problemen in haar eigen land waarvan iedereen op de hoogte is ;

Niet het onvoorziene en zeldzaam karakter van de feiten dienen aangetoond te worden maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland alle omstandigheden in acht genomen een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene :

- R.v. St. nr 6962 dd. 11.07.1996, TVR 97/4, p. 385

Dat de Raad van State bij arrest nr 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalt heeft dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr 73.025, 9 april 1998, R.v. St. , 1998,69) ;

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

Dat men steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2° lid Vw. En anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

Dat er in deze diverse redenen zij en wel buitengewone omstandigheden die het aanvragen van een visum met toepassing van art. 9 §1 en 9 §2 bijzonder moeilijk maakt ;

2.2. Verzoekster kan de aanvraag niet richten vanuit haar land van herkomst omdat haar leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van art. 3 EVRM dat stelt dat de terugkeer naar het land dat dreigt tot een mensonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering;

2.3. Indien verzoekster voor een formaliteit zouden dienen terug te keren dit tevens een schending zou betekenen van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, ondertekend door België op 4 februari 1985, bekrachtigd bij wet dd. 9 juni 1999, B.S. 28 oktober 1999, met name iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed lichamenlijk dan wel geestelijk, wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben ondergaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe dwingen dan wel op enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt ;

Dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit (namelijk deze aanvraag richten via de Belgische Ambassade of Consulaat uit het land van herkomst).

2.4. Dat verzoekster momenteel zelfs geen woning meer heeft in haar land en ze heeft aldaar ook geen familie ;

2.5. Ten overvloede wenst verzoekster nog te verwijzen naar het Kinderrechtenverdrag waarin wordt gesteld dat kinderen alleszins het recht hebben om in België te vertoeven en het is onaanvaardbaar om verzoekster naar haar land van herkomst te sturen en te scheiden van haar kinderen enkel en alleen voor het vervullen van een formaliteit;

Dat bovengenoemde omstandigheden, cumulatief en elk op zich, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van Art 9 §3 van de Wet van 15 december 1980, die de indiening van onderhavig verzoek in België rechtvaardigen ;

Dat verzoekster dan ook gerechtigd is de aanvraag in te dienen in België.

Aangezien DVZ deze principes niet heeft gevolgd is de beslissing niet naar behoren gemotiveerd ;

Tweede middel : het behoorlijk bestuur

Aangezien DVZ geen rekening heeft gehouden met de concrete situatie en de mogelijkheid van verzoekster om de aanvraag te doen op grond van art. 9bis van op de Belgische bodem werd het principe van het behoorlijk bestuur geschonden ;

Derde middel : het zorgvuldigheidprincipe

DVZ heeft de gevolgen voor verzoekster om een aanvraag te doen in het thuisland voor regularisatie om humanitaire redenen niet naar behoren beoordeeld daar men geen rekening heeft gehouden met de ernstige consequenties voor verzoekster en haar kinderen om terug te gaan naar het thuisland uitsluitend voor het vervullen van een formaliteit .

Vierde middel : het evenredigheidsprincipe

Verder moet gesteld worden dat er geen evenredigheid bestaat tussen enerzijds de beslissing die werd genomen en de gevolgen van dergelijke beslissing voor verzoekster nl de illegaliteit

Vijfde middel : artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

Doordat DVZ het verzoek onontvankelijk heeft verklaard, en wel ten onrechte, heeft men ook ten onrechte nagelaten het verzoek tot regularisatie om humanitaire redenen ten gronde te behandelen zodat met art. 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.”

3.2. De Raad stelt vast dat voormelde middelen in wezen enkel gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekster, waar zij aanvoert dat er geen belangenafweging is en de eerste bestreden beslissing niet zorgvuldig is genomen, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing gemaakt van “het” beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS. 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavige geval neerkomt op de vraag of de gemachtigde zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft

toen hij oordeelde dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarop de eerste bestreden beslissing tevens steunt.

Artikel 9bis, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst, rust dan ook op de aanvrager zelf.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

Naast een uitgebreid theoretisch betoog over “*buitengewone omstandigheden*” wijst verzoekster erop dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst waar haar veiligheid in gevaar is; zij is haar huis

kwijt, heeft geen bezittingen, noch een sociaal vangnet, wijst op het feit dat haar kinderen schoolplichtig zijn en op de sociale en affectieve banden die zij in België heeft opgebouwd.

Zij besluit dat ernstige omstandigheden aanwezig zijn om de aanvraag in België in te dienen en dat men niet van haar kan verwachten dat zij terugkeert naar haar land van herkomst, gezien haar financiële toestand, doch anderzijds gezien de politieke problemen in haar van land van herkomst waarvan iedereen op de hoogte is.

De Raad stelt vast dat dit betoog, zoals uiteengezet in het eerste middel, in wezen een letterlijke herhaling is van de elementen die verzoekster in haar in punt 1.1. vermelde aanvraag heeft aangehaald om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden bestaan in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“De elementen van integratie, nl. dat betrokkene inmiddels reeds zeer goed geïntegreerd zou zijn, sinds 05 augustus 2010 onafgebroken in België zou verblijven, reeds veel contacten opgebouwd zou hebben in België, de Nederlandse taal leerde en hiervoor inspanningen leverde (verklaring inschrijving Sopro centrum voor volwassenenonderwijs, deelcertificaten, certificaat verklaring vrijwillige lesgever, getuigschrift van beroepsopleiding loopbaanoriëntatie voor anderstaligen), met succes een cursus maatschappelijke oriëntatie, een attest van inburgering voorlegt, de intentie zou hebben om onmiddellijk te gaan werken wanneer haar een vergunning zou afgeleverd worden, in België een certificaat computer-internet behaalde (zie getuigschrift van beroepsopleiding startpakket office en internetgebruik), getuigenverklaringen voorgelegd worden, de beste contacten onderhoudt met de Belgische gemeenschap, dat de kinderen zich goed hebben aangepast en zeer goed Nederlandse spreken, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr 198.769)

Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 05 augustus 2010, deze asielaanvraag werd afgesloten op 08 april 2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 02 juli 2013 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, deze asielaanvraag werd afgesloten op 11 juli 2013 met een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar betekend werd op 11 juli 2013 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk 8 maand 3 dagen voor de eerste en 9 dagen voor de tweede asielaanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene sinds haar aankomst in België nooit problemen heeft ondervonden van anderen, nooit problemen veroorzaakt heeft voor anderen, over een blanco strafregister beschikt en nooit een gevaar betekende voor de Belgische openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De raadsheer van betrokkene stelt dat zij de aanvraag niet kan richten vanuit haar land van herkomst omdat haar leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Wat de vermeende schending van dit artikel 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, kan met weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

De raadsheer haalt aan dat men niet van betrokkene kan verwachten dat zij terugkeert onder andere omwille van de politieke problemen in het land van herkomst "waarvan iedereen op de hoogte is". De raadsheer verzuimt echter aan te geven hoe de politieke situatie in het land van herkomst precies het leven van betrokkene zou beïnvloeden dan wel moeilijk zou maken. Een dergelijke vage verwijzing naar politieke problemen waarvan iedereen op de hoogte zou zijn" kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Meester V. stelt dat een terugkeer verzoekster zou verplichten om op een niet-menswaardige manier in volledige armoede te leven. Zij zou immers geen gezinsleden meer hebben bij wie zij terecht zou kunnen, haar financiële situatie zou slecht zijn, zij zou haar huis kwijt zijn en verder geen enkele bezitting meer hebben. Er zou in het land van herkomst geen sociaal vangnet bestaan, zeker niet voor verzoekster. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij 1 à 2 maal per maand contact heeft met haar moeder (zie verslag asielgehoor 08.07.2013) daarenboven zijn ook haar vader, een zus en een broer in het land van herkomst. Wellicht kan een van hen haar en haar kinderen tijdelijk opvang verlenen. Daarenboven blijkt uit het administratief verslag dat betrokkene een gediplomeerd arts is, zij zou gynaecologe zijn en heeft als dusdanig gewerkt in het verleden. Uit niks blijkt dat zij in het land van herkomst niet opnieuw aan het werk zou kunnen om te voorzien in haar en haar kinderen hun levensonderhoud.

Verder wordt in de aanvraag aangehaald dat de kinderen van betrokkene in België schoollopen (zie bewijs van schoolbezoek), bijzonder goede resultaten halen en dat de directeur van de school alle lof heeft over de kinderen. Deze elementen kunnen echter niet als buitengewone omstandigheden weerhouden worden. Betrokkene toont immers niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien wordt met aangetoond dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Tevens wisten betrokkene dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in het kader van de aanvraag. De scholing van de kinderen werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Huidig schooljaar 2013/2014 werd trouwens gestart in illegaal verblijf terwijl betrokkene, in het belang van haar kinderen, de schoolvakantie had kunnen gebruiken om naar het land van herkomst terug te keren opdat de kinderen geen onderbreking zouden hebben in hun schoolcarrière.

Er wordt verwezen naar de Rechten van het Kind, doch wordt op geen enkele manier aangetoond op welke manier er sprake zou zijn van een schending van de kinderrechten bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst. Zonder de nodige bewijzen, kan dit argument geen buitengewone omstandigheid uitmaken."

Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde met de aangevoerde elementen, zoals de financiële en politieke problemen van verzoekster en haar verblijf in België sinds 2010, rekening heeft gehouden en dienaangaande een belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de concrete situatie van verzoekster, zoals uiteengezet in haar punt 1.1. vermelde aanvraag, door de gemachtigde werd onderzocht.

Op basis van bovenvermeld betoog dat louter bestaat in een stelling die neerkomt op het herhalen van dezelfde argumenten die reeds werden aangevoerd in de verblijfsaanvraag, kan niet worden geconcludeerd dat de wijze waarop de gemachtigde deze elementen en argumenten apprecieerde kennelijk onredelijk is of het resultaat is van een incorrecte feitenvinding of een onjuiste feitenappreciatie. Verzoekster brengt hiertoe geen concrete argumenten aan in het verzoekschrift die de uitgebreide motieven in de bestreden beslissing op ernstige wijze betwisten of weerleggen. Een loutere herhaling van wat reeds werd gesteld in de aanvraag is geen ernstige weerlegging van de relevante concrete motieven dienaangaande.

Waar verzoekster nog betoogt dat het onderbreken van een schooljaar in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid, stelt de Raad vast dat verzoekster dit element niet uitdrukkelijk heeft aangehaald in haar punt 1.1. vermelde aanvraag, zodat de gemachtigde er ook geen rekening mee kon houden. De Raad wenst te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de elementen en stukken, waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing, zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt, wat in deze niet het geval is. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

De Raad wijst er tenslotte op dat buitengewone omstandigheden niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke

of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. De Raad van State stelde verder: *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3). De elementen die verzoekster aanhaalt, met name het verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie en verankering in België zijn dus in beginsel elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, minstens weerlegt verzoekster dit geheel niet. De beoordeling van de gemachtigde ligt dan ook in lijn met de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State. Verzoekster toont met haar verwijzing naar de elementen uit de aanvraag niet aan dat daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. De Raad wenst er voorts nog op te wijzen dat deze elementen nog steeds het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zoals in de bestreden beslissing ook wordt gesteld.

Er kan worden besloten dat verzoekster met haar betoog - dat neerkomt op het louter opnieuw opsommen van de redenen die zij naar voor heeft gebracht in het kader van haar aanvraag om verblijfsmachtiging - op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Evenmin toont verzoekster aan dat de gemachtigde op een kennelijk onredelijke wijze, met miskenning van de gegevens van het dossier of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, heeft geoordeeld dat: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland”*. Er wordt geen kennelijke wanverhouding aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing. Nu de aanvraag onontvankelijk werd verklaard, diende en kon de gemachtigde niet overgaan tot een gegrondheidsonderzoek van de aanvraag.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet, evenmin blijkt dat de eerste bestreden beslissing werd genomen met miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT